

ליברליות על הנייר

מוררנית של גיבורת "מקופלת" מעוררת הרחמים לתמר גלבץ. הפרווה של הלפרין שמרנית יותר ממקורות ההשראה שלה, שמוכרים פחות את נורה אפרון ויותר את עירית לינור של "שירת הסירנה". הדמות הראשית יכולה לפטפט באריכות ליברלית על סקס, אך תיאור אותנטי ונטול בולשיט של האקט לא תמצאו פה.

גם ההסבר לקשיחותה הכולדורית של הגיבורה ולייאושה ממערכות יחסים נשאר בגבולות הרומנטיים-הזוליוודיים המוכרים. או כפי שהלפרין מיטיבה לנסח: "כשזה נוגע להבנה בגברים, אין שום הכדל בין סימון דה בובואר לחופפת במספרה. כל קילומטרז' האי.קו. שמש' תרע ביניהן הולך לאיבוד כשהן נדלקות על מישור".

בעלי לא בבית / מירב הלפרין;
דיעוּת ספרים, 222 עמ'

עלוב והשיחות דלילות, זוועקת הגיבורה – ככה מפ' רקים נישואים?

נתחיל מהדברים הטובים: מירב הלפרין כתבה רבימכר ראוי שמתלבש כמו כפפה לעידן הפייסבוק: פרקים קצרים וקולחים שכתובים בשנינות לא מתאר מצת ובלי התחכמויות פסיכולוגיות מורכבות – כתיבתה של הלפרין מזכירה שיחה כיפית וגלוית לב

עם חברה טובה. אין פה פריצת דרך, אך תמיד מנחם להיתקל בדמות רא' שית לא נחמדה, חולת עבודה, שמודה שלרוב היא די שונאת את המפלצות הקטנות שנקראות הילדים שלה.

אך בואו לא נתבלבל: אין מדובר פה באחות הישראלית של הגיבורה נטולת השם מ"מי הנטישה" לאל' נה פרנטה, שת'ארה את התפרקותה המרהיבה של אישה לאחר שנונחה על ידי בעלה, או בקונטרה הפוסט'

גיבורת הספר "בעלי לא בבית" של מירב הלפרין היא מה שנקרא בעגה היומיומית – חופרת: נטולת שם, בת 45, וורקהולית במשרד עורכי דין יוקר' תי, שחיה חיים בורגניים ומצליחה לשלב בקושי בין הג'וב המרפקני ורדישותיהם של שני הבוסים שלה לבין חיי נישואים רדומים והורות לשני יל' דיה המתבגרים.

וכאילו כל זה לא מספיק, אמא שלה – שחקנית עבר נרקיסטית ודרמה קווין – נמצאת בבית אבות, אך ממשיכה לככב בסרטים שהיא גורמת לבתה, בין השאר ברומנים שהיא מנהלת עם דיירי המקום הקשישים. זאת, אם מוציאים מהמשוואה את בעלה, חולה שיטיון שמתגורר אף הוא באותו בית אבות.

בעמודיו הראשונים של הספר מספרת לנו הגיי' בורה כי התגרשה מבעלה, עמנאל הצנון והחרדתי, שבחוצפתו התאהב בדינה, חובבת מזון אורגני. אך לא רק זה מה שמועזע את עורכת הדין; דינה, אבוי, מבוגרת ממנה ומכוערת ממנה. אז מה אם הסקס